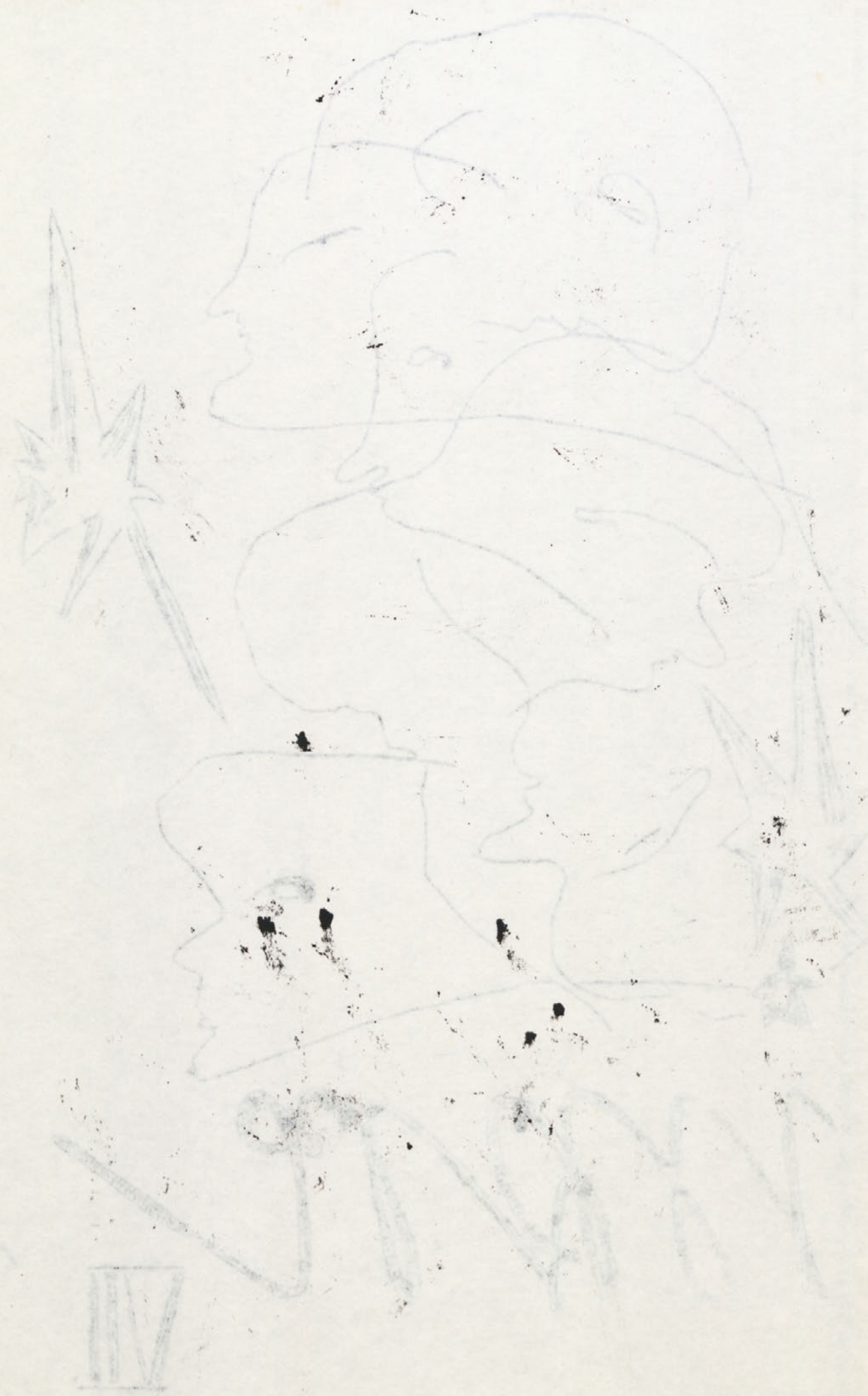

name

VII.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

cop. Lupny

Pred nami je praznik Kristusa Kralja, blagoslovitev nove semeniške kapole in sestanek s starši. Ob tem prazničnem dnevu izdajamo letnošnje prvo številko "Isker".

Izdaja te številke, ki jo imate v rokah, se je zakasnila zaradi več vzrokov. Prvi in morda največji vzrok je: Premalo KVALITETNIH prispevkov. Druga leta je prišla prva številka "Isker" na plano že pred I. redovalno konferenco. Mi tega nismo zmogli, ker nismo dobili nič prispevkov iz prvega letnika in zelo malo smo dobili iz drugega letnika. V prihodnje pričakujemo večjo dejavnost in delavnost iz vaše strani. Nepričakujte izida "Isker", če sami ničesar ne sestavite! Če bi vsakdo pokazal vsaj malo zanimanja za "Iskre" bi prej izšle in bi bile prav gotovo kvalitetnejše kot so te, ki jih držite v rokah. Ne čakajte čudežev, ker jih ne bo! Treba se je spoprijeti z delom, le tako bodo lahko prišle "Iskre" spet na raven, katero so si ustvarile s tradicijo. Ob tej priliki bi uredništvo rado poudarilo še nekaj v zvezi s kritiziranjem. Prvo pravilo, ki se ga vsi kritiki, (tisti, ki nameravate kritizirati "Iskre") morate držati je: Ne kritizirajte tistih stvari, katere niste sposobni sami bolje narediti! Lahko je kritizirati, medtem, ko se drugi trudi, da bi kaj storil in sam nič ne narediti! Vsako dobro kritiko (ne osebno izpoved) bomo s hvaležnostjo sprejeli in jo tudi upoštevali pri naslednji številki.

Vabimo vse nadarjene in manjnadarjene literate in risarje, da pridejo na dan s svojimi prispevki. Nihče pa naj ne vrže puške v koruzo, če njegov sestavek ne bo objavljen. Zahvaljujemo se vsem, ki so kaj prispevali in jih prosimo naj še prispevajo (!), kajti le tako bodo "Iskre" glasilo vseh semeniščnikov in ne samo uredniškega odbora!

Uredništvo

MOJI PROBLEMI

Mlad sem. Tudi jaz sem v dobi, ko se prične človek zavedati samega sebe. Prebudil sem se iz sna in pogledal v svet, v svet, za katerega sem menil, da je pošten in iskren. Bil sem bridko razočaran. Tudi jaz sem se moral spoprijeti z golo stvarnostjo, ki je boleča in ne pozna milosti.

Najbolj se ljudje in mirno lahko priznam tudi jaz, mučijo s problemom "onostranstva". Heinrich Heine je napisal pesem, v kateri pripoveduje o mladeniču, ki je stal ob morju in vnil v valove, naj mu povedo odgovor: Ali je drugi svet, za katerega se splešča živeti? In Heine, ki ni bil veren, zaključuje pesem o večnem vprašanju z besedami: "In norec ni dobil odgovora." Ljudje si hočejo pridobiti raj že tu, a jim ne uspeva. Poskušajo z mamili, alkoholom, a ostanejo vedno sami in prazni. Kam to vodi?

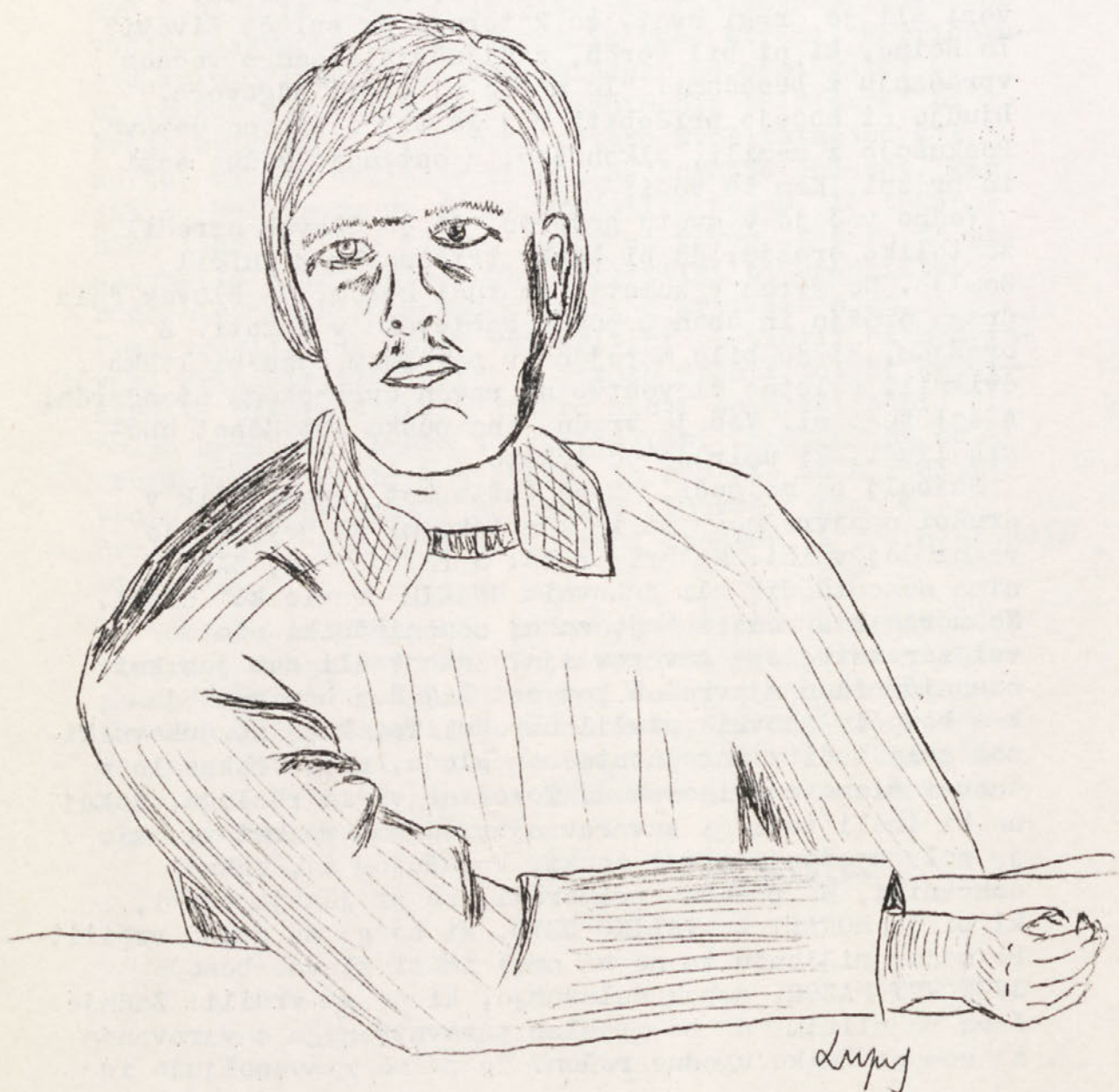
Vedno več je v svetu govoric, da je človek naredil že toliko orožja, da bi lahko tridesetkrat uničil Zemljo. Ne morem razumeti, in tudi nočem, da človek dela draga orožja in obenem pušča sočloveka v lakoti. Z orožjem, ki je bilo narejeno v povejnem času bi lahko dvignili celotno človeštvo na raven evropskega standarda. A žal tega ni. Več je vredna ena puška kot deset ubogih ljudi, ki umirajo od lakote.

Najbolj pa me muči, da se čutim kot semeniščnik v družbi najvrednega in ta kompleks mi še povečujejo razni dejavniki. Na primer to: Sprašujem se, ZAKAJ nima semeniščnik ali duhovnik ENAKIH pravic kot drugi. Ne morem razumeti zakaj, zakaj semeniščniki nimamo vsi zdravstvenega zavarovanja? Zakaj? Ali sem jaz kot semeniščnik nanj vreden kot ostali? Saj bom tudi jaz kot bodoči duhovnik služil narodu. To, kak' so duhovniki pomagali tudi v narodnostnem pogledu, se je pokazalo v času fašizma na Primorskem. Torej ne vidim razloga, zakaj ne bi imeli tudi mi zavarovanja, če smo po ustavi, ki jo zelo spoštujem, vsi enaki. Vprašujem se, zakaj duhovniki, še posebno primorski, ne prejemajo časti, ki bi jo MORALI za VELIKO DELO, ki so ga za narod vršili. Po mojem mišljenju tu ne bi smel imeti glavne besede SVETOVNI NAZOR, ampak delovanje, ki so ga vršili! Zадnje čase pa slišim, da bo problem zdravstvenega zavarovanja za semeniščnike ugodno rešen. To pa me razveseljuje in

Obanem razbremenjuje tega mučnega problema.

Vsak dan prinaša nove težave in z njimi nove probleme s katerimi se je treba spoprijeti in jih reševati: pozabljati nase in iti iz sebe navzven, v službo svojim bratom. V mučnih trenutkih življenja so mi dragocene Kristusove besede: "Ako boste v mojem nauku vztrajali, boste spoznali resnico in resnica vas bo osvobodila."

Zuta

Priljubljeni profesor teološke fakultete v Ljubljani nas je obiskal. Naj naveden le en del njegovih misli:

"Vesel sem da se najdemo ravno ob tej priliki, ko je svetovni molitveni dan za misijone. Ko me je gospod rektor povabil, sem se rad odzval, kajti čutim se dolžnega. Misijonska misel nam je znana od verouka in vsakoletnih pridig. Vprašanje je, kako je močna v našem srcu. Nekje v Kanadi je še ohranjen majhen indijanski rezervat. Življenje v njem poteka prav tako kot pred 300 leti, ko so sem prihajali misijonarji. Tu je živel pater Brebef. Spomin nanj je posebno živ. Pred nekaj leti so sredi te vasi odkrili njegov grob. Brebef je svetnik in v svojih zapiskih pravi, da bi bil rad mučenec in bi rad pretrpel vsa mučenja indijancev samo, da bi rešil njihove duše. To je prava misijonska zavest, ko človek želi da bi prišla božja beseda v kraje kjer je ni....."

Rad bi to predavanje začel z Adamom, tako kot ste vi začeli s pesmijo ki o njem govori. Znanosti ne moremo ugovarjati, da se je človeški rod širil po vsem svetu. V zapiskih Pigmejcev v Afriki in številnih rodov se hrani misel, da izhajamo iz enega pračloveka. Učenjaki so pri vseh teh plemenih našli vero v enega Boga. Ta vera se je pokvarila s civilizacijo. Vsi imajo vero v enega Boga in ti rodovi dajo in so odgovor na vprašanje, kakšno je bilo prvo človeštvo. Evolucionisti trdijo, da je vera nastala pozneje in da bo izginila. Toda to mnenje ni pravilno. Evolucionisti se sklicujejo na razpadanje vere v poznejših stoletjih. Tega je bilo krivo moralno propadanje, ki se vidi v veri in naravi. Ali se bo misel na Boga izgubila v pokvarjenosti sveta? Ne bo se. Bog je za to poskrbel in mi vemo, kako je Bog ohranil idejo enega Boga in tistih ki ga drugim razodevajo. Zavaroval je vero pred pokvarjenostjo. Sam Bog jo je čuval pri Judih, ki so živeli sredi pokvarjenega sveta in tako se je vera ohranila. Cerkev je dobila naročila: "Pojdite po vsem svetu!" To naročilo je za misijonsko misel. Vsa teologija brez misijonske misli bi bila pomanjkljiva. Vsi skupaj smo pritegnjeni v to veliko nalogo tudi mi. Vi v semenišču morate na poseben način uresničevati to Kristusovo izročilo. Dostikrat pa je bilo tudi narobe, kolonizatorji so grdo delali z domačini in so se jim zamerili. Misijonarji so bili enake barve in so prišli z njimi in tako so jih domačini postrani gledali.

Morda tudi zato, ker so se premalo otresli dela iz kolonialnih časov. Misijonarji se znajdejo v stiski tako, da ne vedo kam in kako. Toda ta kriza se bo sčasoma pomirila. Za ta odpor so krivi predvsem tisti, ki so študirali v Evropi in so se navzeli raznih ideologij ter šuntajo druge izobražence proti misijonarjem. Zato se škofje bojijo, kaj bo iz tega.

Leta 1937 sem bil na Holandskem in opazil, da so v semeniščih imeli dve najvažnejši stvari: misijonski krožek in Marijino kongregacijo. Holandci so napredni glede misijske zavesti. Kardinal Alfring je rekel: "Škofje smo krivi, da se evangelizacija ne vrši hitreje." Nizozemski škofje so izdali pismo o misijonih, katerega glavna misel je: "Misijonske cerkve morajo postati naše polnoletne sestre." Pomešajmo se z njimi, odnosi med njimi in nami morajo biti bratski. Kajti če bomo med seboj povezani, bo prišel za misijone nov čas.

Nekaj ugovorov, katere naj bi študirali v misijonskem krožku v semenišču:

1) ^Vsak ima pravico živeti v svoji veri in prepričanju, ker velja verska svoboda, saj je bilo tako definirano na 2. vatikanskem zboru. Misijonarji pa hodijo v druge dežele in vsiljujejo narodom svojo vero. Ugovor: ^Vsak človek ima pravico živeti po svoji veri in prepričanju. To svobodo je Cerkev zagotovila vsem vernikom in nevernikom. Kako gre to skupaj? Papež Pij VI je leta 1962 obiskal Palestino in iz Betlehema poslal vsem vladarjem tole prošnjo: "Eno vas prosimo, mi nečemo vsiljevati svoje vere, pač pa hočemo našo vero vašim narodom samo predložiti." In mogoče so misijonarji napačno ravnali tako, da so vsiljevali vero. Danes se zavedamo, da je to napačno in da taki misijonarji pomenijo kršenje verske svobode. Če misijonar samo pokaže na vero, še ni rečeno da jo že vsiljuje. Ne sme pa misijonar vere prodajati.

Drugi ugovor proti misijonarjem: Čemu je treba misijonarjev?

Odgovor: Preprosti ljudje imajo različna verovanja: v Indiji Hinduizem, ki ima 400 milijonov pristašev. Na Kitajskem Konfucionizem ter Budizem, 145 milijonov pristašev. Na jugu Kitajske Taoizem, 60 milijonov. Na Japonskem Šintoizem, zelo razširjen, ker je bil do leta 1954 državna vera: 60 milijonov. Potem je islam, ki je takoj za Katoliško Cerkvijo, ima okoli 500 milijonov pristašev.

Potem so Protestantje, 230 milijonov. Pravoslavni je 130 milijonov. To so vere sveta. Na vatikanskem koncilu so dali izjave, kaj ima kakšna vera dobrega. Zdaj pride tretji ugovor: Če so vse vere dobre, čemu je treba misjonarjev? Odgovor je: Zakaj je šel pater Poderžaj v Indijo, če ima Hinduizem vse samo dobro. Pater Stanta se je vrnil na Madagaskar. Na Madagaskarju je veliko dobrega, čemu potem misjonarji. Odgovor: Veliko imajo dobrega, vsega pa ne. Med temi verami je še taka razlika, da bo vsak rekel da morajo tja priti misjonarji, ki bodo oznanili vso in pravo resnico. Pot do Kristusa še ni prehojena. Misjonar ne sme biti tujec. Mora sleči evropsko življenje. Česnik ali Gajšek sta se najbolj približala domačinom.

Četrty ugovor: Na koncilu ste sklenili, da boste vere povezovali, zdaj pa hodite in delate razdor. Druge vere ponižujete in jih ločite od svoje. To ni v skladu s koncilom. Odgovor: Mi moramo spoštovati druge vere in jih pripeljati v katoliško. Ne odstopamo od tega in zato morajo misjonarji v Afriko. Morajo! Če jih pa ni, če nimajo sredstev, kako potem, od kod naj dobijo nove za svoje dele? To je naša molitev. Razmišljati moramo, kaj bi mogli mi storiti za misjone. Kogar Bog kliče, naj odide v misjone. Fantje, berite misjensko poročila, zbirajte znanke, najbolj pa jih podpirajte z molitvijo, s katero krepite misjensko misel. Mi ne širimo vere z ognjem in mečem. Potrebne so le žrtve za naše misjonarje za Madagaskar, za Togo, za Zambijo, za Japonsko, za Kitajsko, za Indijo, za druge države, kjer tudi delujejo naši misjonarji. Naj nas spremlja vedno ta misel: Misjenske cerkve morajo postati naše polnoletne sestre.

Marc Čuk

Z gospodom profesorjem Spornom smo se domenili, da bomo odšli na razstavo elektronike v Ljubljano. Nestrpno smo že čakali na tisti dan, ki nam je pozneje veliko prinesel. Odločili smo se za četrtek 12. oktobra. Hoteli pa smo vzbujati čim manj pozornosti in smo zato sklenili odpotovati na to zanimivo razstavo "conspiritualno", kot se je pozneje izrazil nek naš profesor. V semenišču je pač navada, da gredo na to razstavo samo tretješolci in četrtošolci. Torej smo odšli le tretješolci in en četrtošolec, ki pa je bil takrat še tretješolec.

Ko smo dospeli do gospodarskega razstavišča smo kupili vstopnice in vstopili. Že ob vходу smo dobili prospekte, ki so nam obrazložili, da razstavlja 390 tovarn iz 20 držav. Od Amerike, Japonske, Švice, ZR Nemčije... do Jugoslavije. Jugoslavija je imela 57 razstavljalcev in res se mi zdi škoda, da ni organizator vseh dal v isto dvorano, ampak so bili le - ti po vseh dvorana, med tujimi firmami. To se mi ni zdelo dobro, ker nisim mogel primerjati našega blaga s tujim.

Če bi govoril sistematično o tej razstavi bi gotovo cele Iskre ne imele dovolj prostora in sem se zato raje odločil za neko bolj "moderno" stvar. Intervjuval sem vse udeležence in sem jim postavil samo eno vprašanje: "Kaj se ti je zdelo najzanimivejše v celotni razstavi in kaj bi najraje imel"? Odgovori so bili različni in nekaj jih bom navedel.

Prvi: "Težko bi izluščil najzanimivejšo stvar, ko pa jih je bilo toliko. Zelo sem bil presenečen nad računalniško tehniko. Ker nisem se mogel nagledati računalnika, ki je bil velik kot pisalni stroj in je imel "spominov" kolikor je hotel. Zanimivo pa je bilo tudi gledati magnetoskop. S pomočjo tega so nam predvajali olimpijske igre. Saj ti pravim, toliko je tega, da se ne morem odločiti. Kaj bi najrajši imel? Najraje bi imel električni tiskarski stroj, da bi potem Iskre bile "na konju" glode tehnične plati."

Drugi: "Najbolj se mi je vtisnila v spomin pravokotna ploščica (izdelek Siemsa) z robom 1,2 cm x 1,6 cm, ki je vsebovala 15600 transistorjev. Ne morem si predstavljati, kako je to mogoče, kako je mogoče človeku ustvariti kaj takega, zlasti če pomislimo, da je na isti ploščici vsaj še trikrat toliko uporov in kondenzatorjev.

Občudoval pa sem tudi barvne televizorje, ki so bili odprti, da si jih lahko ogledal. Najraje bi torej imel barvno televizijo."

Tretji: "Najbolj mi je bila všeč cela razstava. Bilo je krasno doživetje. Občudoval sem mojstrovine, ki prihajajo po večini iz Nemčije in sploh Zahoda. Zelo se mi je zdelo lepo, da se organizator spomnil tudi na take "male" ljudi kot smo mi in je pripravil razlago osnovnega elektronskega računanja. Najlepše in najzanimivejše pa so se mi zdeli električni instrumenti. Občudoval sem orgle, katere bi tudi rad imel."

Četrty: "Na razstavo sem odhajal z velikim pričakovanjem, ki se mi je tudi izpolnilo, saj sem bil prvič na tako veliki in obsežni manifestaciji elektronike. Razveselilo me je to, da sem videl kako gre tudi Jugoslavija v korak s časom v tem pogledu. Najzanimivejši se mi je zdel studio v katerem so bili vsi mogoči aparati od magnetofona do gramofona in radija, seveda prve kvalitete. Zanimivi so se mi zdeli tudi računalniki, najraje pa bi imel tisti dvostereo magnetofon, ki ga je razstavljala Laewe - Opta."

In zadnji: "Zelo zanimiva je bila gramofonska tehnika, prav pri vstopu na gospodarsko razstavišče. Tu je bilo veliko mladih, ki so poslušali glasbo iz štirih velikih zvočnikov, ki so oddajali izredno čisto in kvalitetno glasbo. Jakost zvočnikov pa je bila taka, da so človeka ušesa bolela. "Težak kruh imata tehnika, ki cel dan stojita tu in odgovarjata na vprašanja", sem si mislil. Eden od tehnikov mi je povedal, da gramofonska igla odvzema informacije. Vsaka informacija gre potem v svoj ojačevalac, ki oddaja električne impulze v zvočnik. Vprašal sem ga, kako je to mogoče, da ena igla odjema štiri informacije. Odgovor je bil: "Atomiški čas!" Nato mi je le pojasnil: "Dve smeri sta zapisni z ultrazvočno modulacijo." Lepo bi bilo imeti tako aparaturu, a ne?"

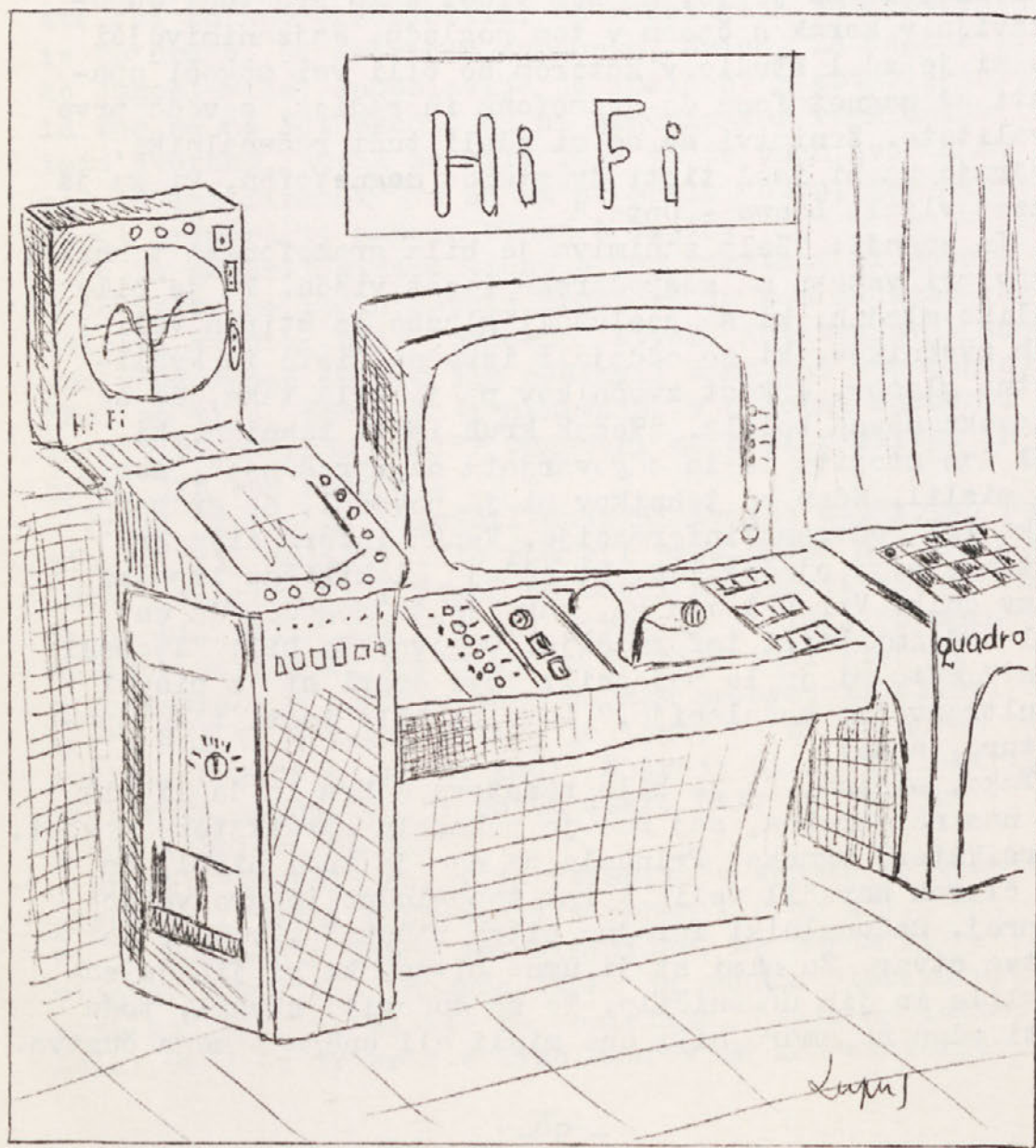
Tako, vidimo, da je bila razstava dobra in da ni bila za nas nepotrebna, saj nam je pokazala marsikatero novost, marsikatero uganko. Prinesla pa nam je tudi misel, da je človek naredil velik korak topogledno in gre vedno naprej. Računalniki izredno hitro računajo, vendar so mrtva stvar. Za njimi stoji umno bitje, ki si jih je zamislilo in jih uresničilo. To so čudovite stvari, toda niti eden ne zmore niti ene misli ali onega samega čustva.

V računalnike so vstavljeni programi, ki jim narekujejo delo. Koliko pa je v človeku takih programov, ko živi in se razvija, si človek ne more niti misliti.

Ko sem zapuščal razstavišče, sem se zamislil in ugotovil, da sem majhen v primeri z znanstveniki, ki so ta dela načrtovali in da bom moral še veliko študirati preden bom sploh kaj razumel iz tako obširnega področja kot je elektronika.

Ob tej priliki se zahvaljujem gospodu profesorju Spornu, ki nam je razložil nekatere stvari in gospodu rektorju, ki nam je dovolil ogled razstave. Hvala jim in upam, da bomo drugo leto tudi šli.

Zuta

Šel sem na pokopališče in si razgledoval grobove. V najbolj zapuščenem delu pokopališča je sameval s travo obrastel grob.

Spomin se mi je povrnil v tiste čase, ko sem bil še osnovnošolček. Pred seboj sem zagledal jasno sliko nekega berača, ki je pokopan v tem pozabljenem grobu. Njegov ime je bilo Jože, po domače Orlov.

Večkrat so mi starši, pa tudi drugi ljudje pripovedovali o Jožetu.

Jože je podedoval po svojem očetu grunt, dovolj da bi mogel dostojno živeti. Bil pa je tudi nekoliko slaboumen in zato so ga ljudje varali in se z njim zabavali. Dekler je živel še njegova mati, je Jože pridno delal na kmetiji. Smrt matere pa je pomenila zanj prelomnico življenja. Začel se je udajati pijači - seveda so k temu mnogo pripomogli ljudje, ki so videli, da lahko dobijo lepa zemljišča tak rekoč zastonj. Vabili so ga iz hiše v hišo, ga pojili z vinom in od njega zahtevali zemljo, ki se je seveda tudi dobili. Nemalokrat so se fantje z njim zabavali. Vlačili so ga po cesti, ga prevažali v samokolnici.... Bil jim je neke vrste lutka.

Nazadnje mu je ostala samo še hiša, ki jo je tudi kmalu zapravlil. Do sedaj "dobri" ljudje, ki so ga vabili v svoje hiše, ga skoraj niso več poznali. Tako je Jože Postal odvečen človek in povrh še zasramovan. Postal je berač.

Pred svojimi očmi ga še danes vidim kot čekatega starčka, z majavo hojo, umazano obleko in z nagubanim obrazom. Na glavi mu je čepel zamaščen klobuk, ki ga je nekoč pobral na tleh, ko ga je tam nekdo odvrigel kot neuporabnega.

Hodil sem takrat šele v prvi razred, ko je zbolel, hudo zbolel. Takrat smo ga vzeli mi v oskrbo. Peljali smo ga k zdravniku, ta pa ga je poslal v bolnico. Ko se je vrnil ga skoraj ne bi več prepoznal. Nekaj dni je potem živel pri nas - seveda brez pijače - in dobro se mu je godilo. Z občino so nam ponudili majhno denarno pomoč. Ljudje pa ne bi bili ljudje, če bi si med seboj ne zavidali. Zopet so začeli nagovarjati komaj ozdravelega starca: "Jože, kaj boš delal tam pri njih. Zastonj boš kjerkoli dobil krožnik mineštre in iz štale te ne bo nihče pedil." Lope tuda hinavske besede, ki so Jožeta dokončno pokopale. Nekega jutra sta se z očetom sprla

in je odšel po stari poti. Oče ga ni mogel zadržati, ker pri njem s tehtnimi razlogi ni prišel daleč. Nemožno ga je gledal, ko je odhajal in žal mu ga je bilo.

Tistega "kosa kruha" in "krožnika mineštre" Jože ni več videl. Redki so bili zanj dnevi, ko se je lahko do sitega najedel. Pil pa je znova. Dajali so mu slabo vino, ki so ga nameravali vreči v kis, in mu ga zaračunali, kot da bi bilo dobro. Nemalokrat mu je zmanjkal denar - kdo ga je jemal nisem nikoli zvedel.

Postal je še bolj bešen kot prej. Starost tudi njega ni pozabila.

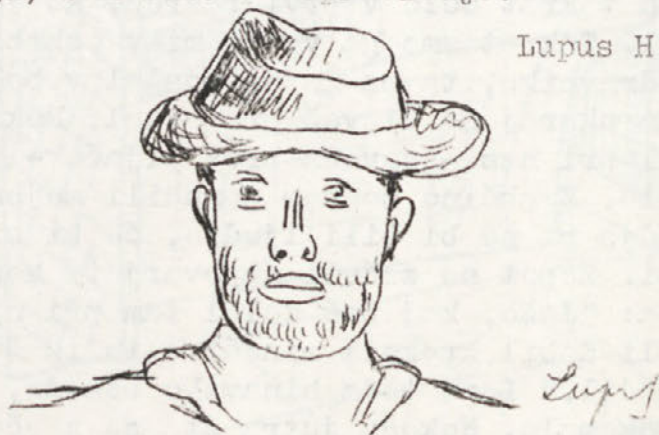
Spominjam se, kako je prišel nekega večera k nam in prosil, da mu damo kaj j sti. Bilo je to zadnjič, da je prišel k nam.

Minevala so leta in nekako sem že pozabil nanj. Vrnil se je kot betežen starček, ki sta ga močno prizadela pijača in bolezen. Sprejeli so ga v neki hiši in mu postlali v hlevu, kjer je bešen, zapuščen, od vseh ogoljufan umrl. Milo se mi je takrat storilo pri srcu, ko so devali njegovo krsto v grob. Mali pokopališčni zvon mu je pel zadnjič. Malo je bilo ljudi, ki so se čutili dolžne, da ob njegovem grobu znolijo za mrčvega Očenaš, ali dva. Mnogo pa je bilo tistih, ki so tistega dne z občutkom krivde in s sklonjeno glavo hodili po vasi.

Dokler je ta človek živel, je bil zame le berač - revež. Sedaj pa je zame postal simbol prevaranega človeka, ki je potrpežljivo prenašal vse, kar mu je življenje težkega naložilo.

Kdo se ga danes še spomni, kdo se čuti še kaj krivega, da ga je ogoljufal za denar ali zemljo. Človek je dostikrat pošast, ki pogublja, ki prevara in za krivega stori drugega, sam sebe pa opravičuje.

Lupus H.

MILAN, ZAMENJAJ ME!

Umirajoča ženica je ležala na postelji in stiskala duhovniku roko: "Vse svoje življenje sem molila, da bi kdo iz naše rodbine postal duhovnik. Toda jaz tega ne bom čakala. Morda bodo imeli to srečo moji otroci, ali pa celo vnuki. Kdo ve!" je zavzdihnila starka, "vendar še vedno verujem, da molitve niso bile in ne bodo zaman."

Duhovnik se je na tihem čudil močni veri umirajoče starke. Hotel jo je potolažiti: "Morda pa bo tale postal duhovnik" je rekel in pobožal malega Milana, ki se je stiskal k babici, po laseh.

"Oh, kje pa! Milan je tako živ in nagajiv. Ta že ne bo postal duhovnik," se je trudno nasmehnila bolnica.

Duhovnik je odšel od bolnice in o tem pogovoru ni spregovoril nikomur niti besede. Milan pa je bil premlad, da bi razumel kaj sta se pogovarjala.

Nedeljsko jutro je bilo, kakor vsako poletno jutro v vroči Istri.

Na župnjiskem dvorišču je rotal Puch, s katerim se je vozil mlad župnik v svoje podružnice. Pravkar je naročal svoji materi, naj mu skuha kaj dobrega za kosilo. "Kaj naj ti pa skuham, ko si tako izbirčen zadnje čase," se je hudovala mati.

"Danes bom pojedel vse, kar postavite predme. Obljubim!" se je zasmejal duhovnik, vzel čelado in se vsedel na motor. "Pazi nase!" mu je iz kuhinje zaklicala mati. "Ne bojte se, saj se ne peljem prvič," je zaklical in že odbrzel po cesti.

"Da se mu le ne bi kaj zgodilo. Čudne slutnje imam," je mrmrala starka in spet začela delati.

V sosednji vasi se je pravkar končala maša. Ljudje so postajali pred cerkvijo in se razgovarjali o tem in onem, drugi pa so hiteli domov po opravkih.

"Zdravo Milan!" je zaklicala sedemnajstletna Jelica, "Tak kam tako hitiš?"

"Danes grem malo okrog po naših cestah s kolesom. Se mi pridružiš?"

"Ne, ne. Obisk imamo, pa ne morem.... Kaj sem hotela reči? Aha! Si že kaj pomislil na šolo? Strašno se bojim. Dobili bomo menda nekaj novih profesorjev."

"Bodi no pametna. Za šolo bo dovolj časa-septembra-ne pa zdaj."

Oba sta bila dijaka pedagoške gimnazije. Oba sta z odliko končala II. letnik.

Poslovila sta se, nakar je Milan odšel proti domu in se odpravil. V načrtu ni imel določene smeri. Ko je privozil do križišča, je premišljeval, kam bi zavil. Tedaj je mimo njega švignil Puch.

"Za njim jo bom mahnil," si je dejal in z vso vnemo začel pritiskati na pedala. Z užitkom je opazoval kraje, skozi katere se je vozil le z avtobusom. Sonce ga je vedno bolj žgalo in mislil se je ustaviti. Vendar se je odločil, da bo pot nadaljeval do naslednjega kraja, kjer se bo okrepčal v kaki gostilni.

Milan je prevozil neko naselje, se ustavil in ugotovil, da v tistem kraju ni gostilne. Pred neko hišo je opazil Pucha. Samo za trenutek se je spomnil, kako je le ta švignil mimo njega, nato pa se predal svojim sanjam. Predstavljal si je, kako bo kot učitelj, ali morda celo kot profesor nastopal pred preplašenimi dijaki. Iz "sanj" ga je zbudil ropot, ki je prihajal izza njega. Na njem je sedel duhovnik. Preveč se je zamudil in je z vso hitrostjo podil svoj motor. Z veliko hitrostjo zavil v ovinek, ki je bil na pogled "lahak". Duhovnik ni opazil, da se sonce odbija od svetle packe ki je ležala na cesti. Bilo je olje. Prepozno se je zavedal - v naslednjem hipu ga je že spodneslo in vrglo v bližnje drevo, kjer je obležal - bil je namestu mrtev. Neverjetno kako je bilo mogoče videti, kaj se je v zadnjih trenutkih dogajalo v duhovniku.

Približal se je ponesrečencu in ugotovil da je mrtev. "Milan! Milan! zamenjaj me," je slišal klic v svojem srcu. In ker ni videl nikogar se mu je zdelo da ima prisluhe. Sam ni vedel kako je prišel do doma.

Bil je tudi na pogrebu, vendar ni opazil pokojnikove mame, ki jo je nenadna smrt tako zelo pretresla - bil je preveč zamišljen.

Tri dni zapored se mu je zdelo, da ga nekdo kliče: "Stopi na moje mesto, Milan, zamenjaj me!" Vedel je kaj to pomeni. Glas ga je vabil, da bi stopil na mesto umrlega duhovnika.

Odločitev je bila težka, a glas je pa neizprosno vabil. Težko bi se ločil od šole svojega načrtanega življenja, ter od Jelice, do katere je veliko čutil - veliko več kot drugi sošolci.

Zvečer je težko zaspal in vsako noč se je večkrat prebudil stalno zamišljen. Mati je to nenavadno spremembo svojega "živega" sina hitro opazila. Vendar ga ni hotela motiti, saj je vedela, da je bila ta nesreča

zanj velik šok. Opazila je tudi, da se v njenem sinu nekaj dogaja.

Ob koncu avgusta se je odločil: "Šel bom v semenišče." Po tej odločitvi si je oddahnil.

"Minila so leta in danes praznujemo veliki dan v naši župniji. V sredi imamo mladega novomašnika Milana, bivšega dijaka pedagoške gimnazije, ki se je odločil pod silnim vplivom Njegove milosti za ta veličasten poklic," je zaključil svoj slavnostni govor Milanov župnik dne 11. avgusta 1974 v neki istrski župniji.

Ta isti župnik je bil prisoten, ko je Milanova babica umirala.

Athos

DOMAČI VASI

Daljava me od tebe zdaj ne loči,
preljuba, draga mi domača vas,
saj vidim dan na dan zvonika stas,
iz njega glas se sliši še sijoči.

Vsak dan hotel se k tebi bi smejoči,
v naročje tvoje vračati se jaz
in v dno srca si vtisnit tvoj obraz,
da te pozabit nikdar b'lo nab'moči.

In vendar zdaj si daleč proč od mene,
ko vidim te - in k tebi jaz ne morem,
srce mi stiska - bolečine nemo.

Zaplakal bi, ko te sijočo zrem,
k'od daleč čutim tvoje že objeme
in sam prav dobro vem - nazaj ne smem.

Lupus H. & Co.

SEMENIŠKE ZANIMIVOSTI

Nekaj dni nazaj sem ugotovil, da moraš biti dober plavalec, če hočeš priti do zadnje pipe v kopalnici. Vzrok: Prva šola se uči posledic sile curka.....

Potem sem prišel do pipe in jo odprl. Umil sem si eno nogo in si hotel umiti drugo, ko je zmanjkalo vode. Vzrok: Semeniščniki se učijo odvijati in privijati vijake pri zapornih ventilih.....

Drugi dan sem šel na stranišče pogledat kakšne živali tulijo, a sta bila samo dva prvošolca. Vzrok: Intenzivno študiranje latinščine. Prva deklinacija: rosa, rosae.....

Isti dan so prišli drugoletniki sila poklapani iz fizikalnega kabineta. Če si jih vprašal zakaj, so samo palec dvignili in pokazali z njim navzdol. Če še ne veste pomeni to "klanje". Vzrok: Bernoulijeva enačba na pohodu.....

Nato so odšli k zgodovini in tam so se vsedli po hitrem postopku vsi, ki so bili poklicani, da bi kaj povedali. Vzrok: Gospod profesor ni razumel izvajanja zgodovine na tak način, kot so oni izvajali. Namreč z molkom.....

Vendar je izgledalo, da tisti dan še ni bilo dovolj batov. V prvem razredu je profesor razlagal zgodovino stoječemu učencu (s sklonjeno glavo) s tako vnemo, da so v drugem nadstropju lahko preverjali znanje. Vzrok: Dijaku je zmanjkalo časa za učenje zgodovine, ker je moral prej "naštudirati" Zabavnika, v katerem pa ni tistih podatkov, ki jih je zahteval gospod profesor.....

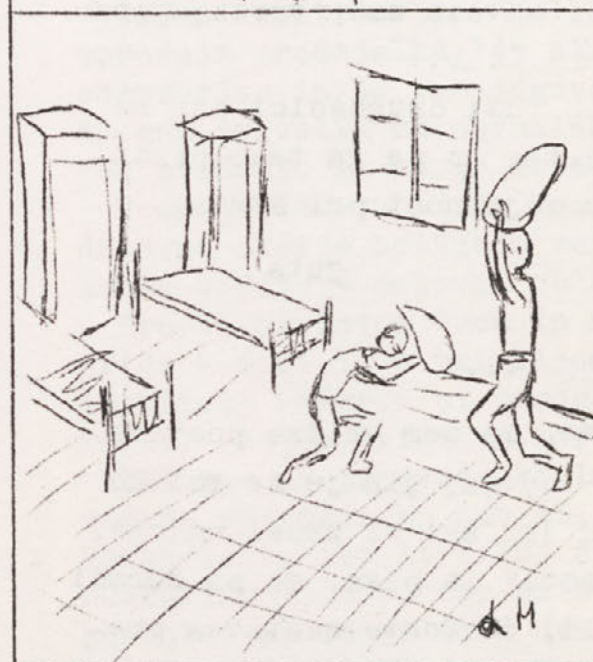
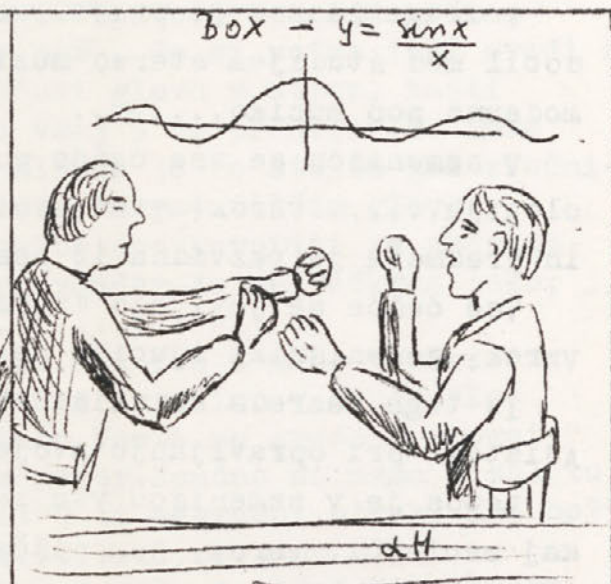
V tretjem razredu se dogajajo čudne stvari. Ko gospod profesor razlaga ves navdušen matematiko, lahko drugi opazujejo boksarski dvoboj v prvi vrsti. Vzrok: Fanta sta sklenila boksati v sinusnih krivuljah in parabolah zato, ker sta se izgubila v matematični "Sahari".....

V istem razredu imajo pa velikega specialista za matematiko. Le ta navadno hitro odpravi s profesorjem. Vzrok: Je samo velik po postavi.....

Gospod prefekt često zahaja "na obiske" v drugi razred. Vzrok: Primerne okolje za branje knjig v drugem študiju...

Včasih se zasliši iz drugega razreda glas, ki je za dve oktavi višji od normalnega: Tišina. Vzrok: Asistent rabi mir pri pisanju odvodov in izračunanju nalog iz matematike....

Ampak v spalnicah je pa zanimivo! Kričanje, blazine letijo, kapne v zraku. Na mah tišina in vsak gre proti svoji postelji. Vzrok: Gospod prefekt si je prišel ogledat dvoboj, a mu ogleda fantje ne privoščiyo.....

v drugi razred je prišel gospod prefekt nenadoma in dobil med študijem stereo muziko. Vzrok: Asisten ljubi moderno pop muziko.....

v semenišču se vse češče pojavlja pesem: Ča če mi sociologija..... Vzrok: Tretješolska ljubezen do profesorja in predmeta je razvidna iz pesmi.....

vse češče se javljajo "furmanski izrazi" na hodniku. Vzrok: semenisniki ljubijo na svoj način harmonij.....

iz tega razreda se sliši včasih grozen glas. Vzrok: Asistent pri opravljanju svoje dolžnosti.....

Letos je v semenišču vse lepo in včasih se kje tudi kaj zablešči. Vzrok: semenišče ljubi lepo ostrižene fante...

Smo za misijonsko dejavnost? Seveda smo! Vzrok: Hasan ima polne roke dela s prvostolci.....

Izgleda, da se prvostolci in tudi drugošolci kar ne morejo nagledati gospoda prefekta, ko pa ga tako pridno "obiskujejo". Vzrok: prevelika dejavnost pri študiju....

zuta

O VELIKOSTI.....

"Narava me je obdarila s tem, da sem velike postave. Rekli boste: "Kaj pa splah je to? Saj jih je še toliko drugih velikih." Že, že, ampak jaz sem si zadel nalogo, da napišem spis o moji velikosti" in pika. To pa zaradi razlogov, ki jih boste spoznali, če boste sestavek prebrali.

"Ti, a nisi srečen, ko si tako velik? Kaj bi dal, da bi bil jaz tebi enak po visini. Ves visoki ljudje so elegantni in....." je pravil prijatelj, ki je nižje postave. Molčal sem in si mislil svoje, a vseeno mi je bilo tesno pri srcu, ker sem se spominjal vseh tistih dogodkov, ki so me spravljali v žalost in dvom o "srečnosti zaradi velikosti".

poglejte pokazal vam bom nekaj primerov, ko veliki človeki ni vesel.

Grem na avtobus, ki pelje v Vipavo (proga Ajdovščina-Lozice ob 14.20 h). Gneča je takšna, da si potni tudi sredi zime. Potem vstopim in začnem tiščati glavo v strop, kajti avtobus ni po moji meri, je vsaj 5 cm prenizek. Če imam srečo je strop oblažinjen, slabše je če stojim pod zvočnikom, ki oddaja Slokove glasove. Takrat tiščim glavo v zvočnik in kaka stara ženica "prične govoriti in godrnjati", naj se vendar odmaknem, vendar je največkrat tako, da se ne morem odmakniti.....

"Danes ti bomo kupili hlače. Šel boš z mano v mesto!" reče mama. Potem pa gremo iz ene trgovine v drugo. "Kaj tako velike? Ja takih pa nimamo. Veste ne gredo v promet." Seveda, jasen prodajalčev odgovor. Končno se mama v zaletu vsa upehana ustavi in pravi: "O ti nesrečni otrok! Kaj bo?" In potem sem vsega jaz kriv.....

Gremo kupit čevlje. "Koliko praviš, da imaš številko?" vprašuje prodajalka. "45 ali pa 46, raje zadnjo," boječe odgovorjam in že vem odgovor: Nimamo. Ko končno sklenem, da sem prevelik za normalne ljudi, sklonim glavo in rečem: "Na svidenje in hvala lepa vseeno!".....

V semenišču takoj po kosilu. Gospod rektor: "Fantje neka delavna akcija bo! Rabim velike in močne fante!" Potem me lahko vidite v delovni obleki, kako prenašam krompir....

Drugič ob istem času in na istem kraju. Gospod prefekt pride k mizi in s prisiljenim nasmehom vpraša: "Kateri ljubitelj košarke bi pomagal Nacetu pri postavljanju košev?" Molče prikimam, ker vem zakaj gre.....

Bil sem na predvojaški. In nanoslo je tako, da sem bil v vođu največji. Ko smo šli na vaje v streljanju, je komandir zaklical: "Takoj dva prostovoljca za nošnjo puškomitraljezov!" Ker ni bilo nobenega prostovoljca, sva postala "prostovoljca" dva največja. Komandir je obrazložil to dejanje: "Vidva sta največja!" Molčala sva in nosila mitraljez v zavesti, da sva največja.....

Grem po cesti in mimo gresta dve dekleti. Kmalu zaslišim za sabo zvonek glas, ki reče: "Madona je velik! Druga pa: "Božja štanga!" Nato krohot in ostanem rdeč v vsej svoji "veličini".....

Bila je prireditelj. Katera? Jasno: Vipavska trgatov. Stal sem v prvi vrsti in krasno vse videl. Toda kmalu sem zaslišal za seboj: "Daj odbij mu glavo! Prašič! Tako velik je, da mi nič ne vidimo! Baraba!" Takih in podobnih vzklikov je bilo veliko in kaj sem hotel drugega kot prepustiti mesto drugim ki so "normalni".....

Veste velik človek občuti svojo velikost in takrat začne "lesti v gubo" in se pripogibati, da bi bil nižji. Tako je tudi z mano. Zadnjič sem šel v taki pozi mimo sestre Selezije in kmalu zaslišal: "Ježeša, ježeša fant, saj se držiš kot kup nesreče!"

Takih in podobnih naključij, bi vam lahko naštel še in še. Ampak vsaj to mi je v zadoščenje, da lahko gledam predstojnike (določeno) "z viška" in sem vsaj enkrat "na višjem stažu"....

Čudim pa se, da nekateri ne dobijo manjvrednostnega kompleksa.....

Zuta

NOGOMETNO PRVENSTVO -
jesenski del

Gotovo smo letos pod vplivom velikih svetovnih športnih dogodkov. Najprej svetovno prvenstvo v nogometu, potem svetovno prvenstvo v košarki, evropsko prvenstvo v atletiki...in tako bi lahko še in še našteval bolj znane ali manj znane športne dogodke. Vsekakor nas je najbolj pritegnil nogomet. Že "Frankfurtska" nočna tekma nas je prepričala, da "plavi" zmorejo poseči po visokem mestu v končni uvrstitvi... a žal so nas nekoliko razočarali - niso izpolnili naših upov. Kljub temu jim je treba le priznati, da so se borili dokaj zagrizeno z enim ciljem - zmagati. Žoga je okrogla in goli enaki. Tako so plavi izgubili... Toda kaj bi to našteval. Gotovo je vsak gledal te tekme in slišal je nešteto komentarjev na ta račun.

Predvsem hočem reči, da je tudi pri nas - v semenišču nogomet glavna športna panoga.

Letos je vodstvo - organizacijo prevzel III. razred, ker četrtega skoraj ni. Na oglasni deski je zakraljeval dokaj pisan plakat z najrazličnejšimi parolami in gesli. Med drugim: Vse o prvenstvu berite v "Iskrah".

Najprej pogledjmo samo organizacijo tekem. Prvenstvo sta organizirala Celar Janez in Ruter Marjan - oba najboljša nogometaša na šoli. Sodila sta poleg njiju še Fajdiga Stanko in Brodarič Jože.

Ni ravno pohvalno, če povem, da je prvenstvo trajalo mesec in 13 dni. Seveda pa je bilo temu krivo precej slabo vreme, ki je prekinilo prvenstvo, pa tudi drugi gol Celarja, ki je podrl vratnico. Postaviti je bilo treba nov gol.

Več kot mesec dni za tem se je prvenstvo končno izteklo. Zanimivosti? Nekaj jih je le, čeprav ne toliko kot jih je bilo lani. Največje presenečenje je bila ekipa I.a. Nepričakovano je premagala "lansko presenečenje" - letošnjo II. a. z rezultatom 4:2. Tekma je bila izredno živahna in polna lepih akcij, toda le malo zaključenih. Vsekakor so se "prvarji" v tej tekmi navzeli optimističnega duha in s takim razpoloženjem nastopili proti izbrani ekipi III.a, kjer je manjkal glavni obrambni igralec Strle. Kolikor je bil velik njihov optimizem, toliko večje je bilo razočaranje. Bili so "gladko" premagani z rezultatom 15:3.

Omeniti moram, da je bil na stadionu tudi hišni reporter s svojim fotoaparatom in je ovekovečil zmago III.a s svojimi posnetki.

Če bi me vprašali, katera tekma je bila najlepša, bi gotovo odgovoril II.a : III.a. Rezultat res ni bil velik 0 : 2, vendar prav zaradi tega je ta tekma bila zanimiva. Nasprotnika sta se poznala že od lani in sta vedela, da bo boj enakovreden. Odločala sta tehnika in vzdržljivost. Že v prvem polčasu je povedla III.a - strelec je bil Celar. V drugem polčasu se je igra nadaljevala s poskušanjem, kdo je močnejši. Pred koncem se je za III.a ponudila lepa priložnost, ki jo je zopet Celar realiziral. Njegov zagon pa je bil tak, da se je moral oprijeti prečke - ki pa ni zdržala, z njim vred se je podrla. Zadnjih pet minut so imela vrata podnoro nekaterih drugošolcev.

Igrišče se je v drugem delu podaljšalo za tri metre, obenem pa so postavili nova oba gola.

Ko sem ta sestavek dal pregledati našemu odgovornemu uredniku, mi je zaupal, da moram opisati predvsem to, zakaj so nekatere tako izgubljale, in kako bi bilo zanje bolje da bi se sestavljale.

Ta predlog mi seveda ni bil nič kaj po volji. Če svojemu nasprotniku zaupaš boljše pot, se lahko zgodi, da te premaga. Vendar bom dal nekaj pripomb o II.a. Sistem razporeditve igralcev kaže, da je bil lani ta sistem zanje najboljši: trije v obrambi (sem ne štejemo golmana) in en v napadu. Pripomniti pa je tudi treba, da je ta ekipa oslABLJENA, ker je izgubila dva svoja igralca.

Glede sodnikov se pa moramo sprijazniti s tem, da niso šolani, in da so hkrati tudi igralci različnih ekip - torej gledajo na svoje interese - nekateri več, nekateri manj. Bolj temeljito kritiko bom skušal podati ob koncu pomladanskega dela semeniškega prvenstva.

P. S. Obeta se nam šahovsko, košarkaško, odbojgarsko prvenstvo.

Fuzbalič Žogobremen

ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT ŠPORT
LESTVICA

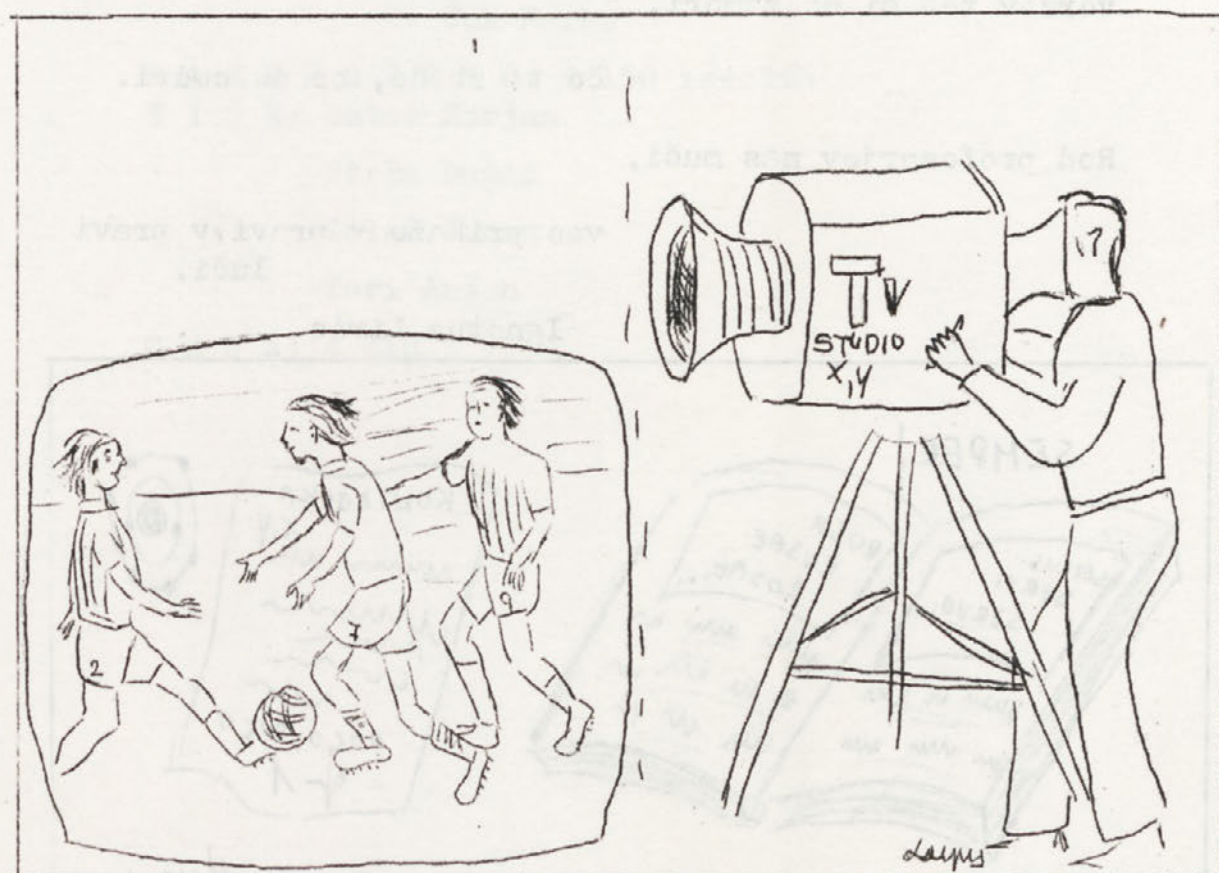
III.a.	4	4	0	0	52 : 6	8
I.a	4	3	0	1	23 : 22	6
II.a	4	2	0	2	19 : 14	4
II.b	4	1	0	3	14 : 40	2
I.b	4	0	0	4	11 : 37	0

STRELCI

Ruter	25	Brodarič	5
Celar	21	Tomažič	5
Čuk M.	9	Tori	4
Grah	8	Suban	4
Čuk R.	7	Fajdiga	3
Gantar	7	Plešec	2
Žegar	6	Pešhan	2

AVTOGOLI

Kamin	1	Šuštar	2
Plešec	1	Trobec	1
Kalan	1		

ŠOLA IN ŠALA

V šoli reveži sno zdaj,

rajši bi imeli raj.

Pri Latincih vedno - semper,

a pri fiziki - metacenter.

Tam nekje pa Odoaker.

Sit sem bil že tistih jezer

pri botaniki nekih jeder,

pri Homerju heksemeter

in v veri sveti Peter.

Ti ravnaj se vse po veri,

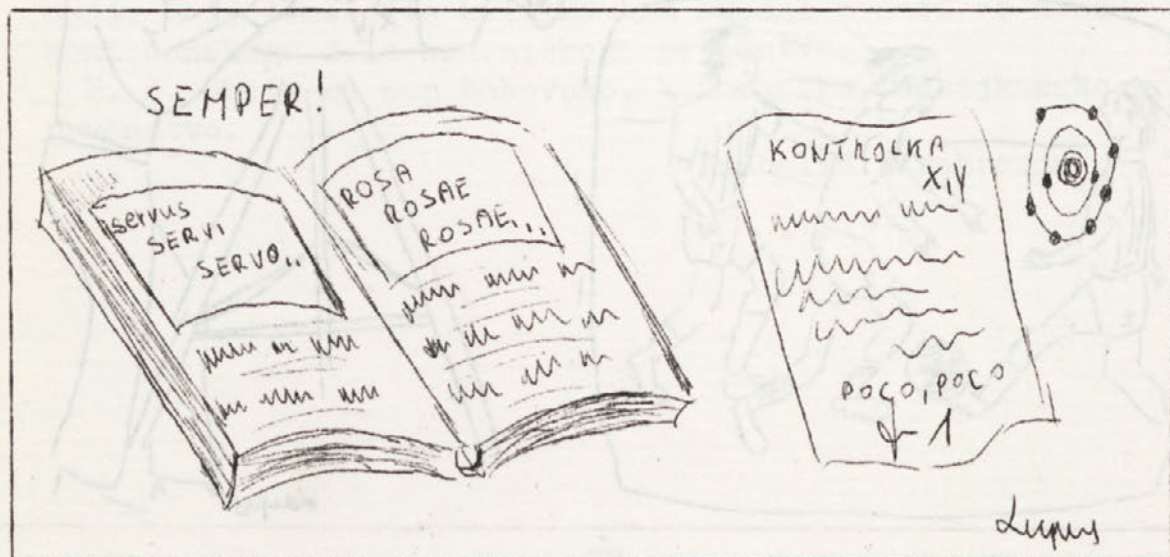
verzov teh mi ne zameri,

če te zbode, se ne cmári.

Rod profesorjev nas muči,

vse prikaže v pravi, v pravi
luči.

Ignotus Liric

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O: VII

Š T E V I L K A: 1. 24. november 1974

N A S L O V U R E D N I Š T V A :

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Vovk Andrej

Paljk Jurij

O D G O V O R N I U R E D N I K:

Sporn Pavel

V I N J E T E: Lupus

M A T R I C E: Žgur Jože

Čuk Marko

R A Z M N O Ž E N O: v 150 izvodih

T I S K: Ruter Marjan

Strle Dušan

Celar Janez

Tori Anton

C E N A: 4 din

SKRE

Inv. št.
19081

Semenišče Vipava

19081

